

Когато пристигнахме в центъра на Варна, се наложи около петнайсет минути да търсим място за паркиране. След като всички приятели на сина ми си намериха места за паркиране на различни улици, всички се срещнахме на гезмето. Там се разпределихме по групи и Хронхра раздаде на своите хора по няколко златни пластинки. По груба преценка, една пластинка беше беше около петнайсетина грама и сигурно струваше над хиляда лева.

Всяка група включваше по един от хората на Хронхра и двама-трима от приятелите на сина ни. Набелязахме си различни златарски и бижутерски магазини и ателиета, банки и финансови къщи, където имаше възможност да се продаде злато.

Аз, Леа, синът ни и Хронхра поехме по нашия маршрут и скоро успяхме в три различни магазинчета да продадем златото, след като му направиха проба. След това обаче започнаха спънки. Трябвало документи за произход, сертификат за качество и какво ли не още. За да продадем още три пластинки, трябваше да обикаляме два часа.

С другите групи беше се случило същото, но накрая, когато се събрахме всички пред главния вход на Морската градина, се оказа, че всяка група беше продала поне по шест пластинки за около хиляда лева всяка.

Хронхра плати на всички момчета за разходите за бензин и изгубеното време и те бяха доволни. Всички те се бяха разбрали да мълчат за невидимата врата и да не разказват на никого. Те съзнаваха какво може да се случи, ако държавата се добереше до тази врата.

След това десетимата пришълци бяха снабдени със смартфони и таблетки от различни офиси на джигесем

операторите.

До обед бяхме наели три квартири, които бяха близо една до друга. В едната се настаня Хронхра с двете жени, които дойдоха с нея от Хронда. Едната от тях, на име Дахра, се оказа компютърен специалист. Тя много бързо схвана логиката на Линукс и за два часа успя да осъществи връзка между нейния таблет от Хронда и тукашния, на който инсталирахме Убунту, вместо Уиндоус.

Леа и синът ми си тръгнаха, а аз останах да помогна на Дахра, докато свърже двата компютъра, защото тя си нямаше понятие от английски и земните езици за програмиране. Но това я затрудни само в началото. Тя схващаше толкова бързо, че след половин час вече можеше да разбира кода на Линукс. След един час вече знаеше как да препрограмира и настрои уайфай драйвера на земния таблет и до втория час двата компютъра бяха свързани.

След това помогнах на Дахра да направи прекодиране на кодовите таблици в двете посоки. Тя ми обясни, че в техния свят няма много писмености, както в нашия, и затова тяхната кодова таблица беше много по-празна от нашата, тоест, имаше много незаети кодове. Въпреки това, тя беше и много по-голяма по обем, сякаш очакваше към нея да се присъединят други кодови таблици.

Дахра успя да схване и как се описват очертаванията на самите знаци в нашите шрифтове и да прекодира очертаванията на знаците в двете посоки.

До вечерта двата таблета можеха да сърфират еднакво и в двете мрежи – Интернет и Алахран, както се наричаше мрежата от другата страна на невидимата врата.

Дахра инсталира и на моя таблет промените, които беше направила и ми показа как да ги преинсталирам, ако се наложеше. Освен това, прехвърли ми и големия българо-

дохронски и дохронско-български речник, в който предварително прекодира българския текст, защото в Хронда бяха сложили кирилицата на други места в кодовата таблица. Речникът обхващаше над двеста хиляди думи.

Вече започваше да се смрачава и Хронхра ми каза:

- По-добре да си отидете вкъщи. Доста се изморихте тези дни.

- Ще си тръгвам – съгласих се аз. - Наистина се поизморих. Непременно ме дръжте в течение, ако решите да влизате в контакт с някого.

- Още е много рано да се говори за това – каза тя. - Много информация трябва да проучим, а знаете, че не става бързо и лесно.

- Надявам се да е така – отвърнах аз. - Имайте пред вид, все пак, че по скромната ми преценка такъв момент няма да настъпи скоро. Никой от управляващите на тази Земя не е дорасъл за контакт с извънземни или хора от други измерения. Може и да се повтарям, но такъв контакт има голяма вероятност да бъде за сметка на обикновените хора. За моя сметка, за сметка на Леа, на сина ни и на милиони, дори милиарди хора.

- Виждам, че сте загрижен – погледна ме Хронхра и видях разбиране в погледа ѝ. - В нашия свят, макар и по-напреднали в технологично отношение, много внимаваме при осъществяване на контакт с други цивилизации. Когато не познаваме някоя култура, може най-малкото да стане недоразумение. Имахме няколко случая, при които се наложи да се защитаваме със сила.

- Наистина ли? - възкликнах аз.

- Да – кимна Хронхра. - Това бяха същества, които могат безпрепятствено да минават между измеренията. Не

им трябва невидими врати. За тях те са ненадеждни. Те твърдят, че са някакъв дефект в тънката ципа между измеренията.

- Ако е така, вие рискувате сега да останете в това измерение – казах аз.

- Наясно сме – отвърна Хронхра. - Но съществата, за които ви казах, може би са се настанили на Земята в това измерение. Промените, за които ми разказахте, състоянието на нещата, каквито ги видях сега, след повече от петдесет години, много ми напомнят на тяхна намеса.

- И кои са тези същества? - попитах аз.

- Имат изключителни способности, но не ги използват позитивно – започна да обяснява Хронхра. - Малка част от тези същества, все пак, не се намесват и не нанасят щети на цивилизациите, пръснати по различни планети из галактиките, времевите линии и измеренията. Основната част от тях са безскрупулни и безмилостно жестоки от наша гледна точка.

- Защо от наша гледна точка? - учудих се аз.

- Защото от своя гледна точка те са добри – отговори ми Хронхра, - защото работят за прогреса. Завладяването на светове от тяхната раса за тях е прогрес. Независимо, че страдат милиарди същества.

- Виждам, че знаете повече, отколкото предполагам – казах аз. - Заради тези същества ли дойдохте в това измерение?

- Не заради тях, а за да се опитам да ви предпазя от тях – натърти Хронхра.

- Значи, положението е сериозно? - попитах аз.

- Не знам – вдигна рамене Хронхра. - Остава да разберам.

- И как изглеждат тези същества – полюбопитствах

аз.

- Елате, ще ви покажа – Хронхра ме повика до таблета, който беше оставила на една широка маса.

След няколко докосвания на екрана, на него се появиха няколко влечугоподобни същества.

- Брррр... - разтръсках глава аз.

- Това са – посочи ги Хронхра.

- Мислех си, че само по фантастичните филми ги има – с не много сигурен глас казах аз. Неприятното усещане, което изпитах при вида им, не ме напускаше лесно. - Често ли се сблъскват с тях?

- Не – поклати глава Хронхра. - Най-често изпращат свои подчинени, които са хора или едни сиви дребни същества. Самите те рядко се появяват пред хора, защото знаят за отвращението на хората към влечугите.

- А как различавате техните хора от другите? - попитах аз.

- Трудно – отговори Хронхра. - Те са от същия тип като жителите на Хронда. Но погледът им е студен. Има метален отенък. Лицата им са напълно безизразни. Аз лично не мога да ги различавам едни от други, сякаш имат една и съща физиономия.

- Клонинги? - казах като на себе си аз.

- Какви? - не разбра Хронхра.

- Клонингите са продукт на безполово възпроизвеждане – опитах се да обясня аз. - Тук е разпространено схващането, че клонингите си приличат като две капки вода или като близнаци, както искате.

- Да – кимна Хронхра. - Като близнаци. Но много на брой и по различно време създадени. Учени от Хронда бяха излезли с доклад след изследване на много такива същества, в който се даваше точно такова заключение.

- А как са ги изследвали? - учудих се аз. - Откъде са ги взели?

- Военнопленници след последния конфликт – отговори Хронхра.

- Значи и при вас е имало войни? - попитах аз.

- Да – потвърди Хронхра. - Преди четирийсет и пет години. Влечугоподобните изпратиха много от тези хора срещу нас. Войната продължи сравнително кратко, защото се оказа, че враговете ни не очаквали сериозна съпротива и не бяха подготвени достатъчно. Стоотици хиляди от тях се предадоха в плен и по-късно бяха изпратени обратно в техните светове. Разбира се, използвахме ги поне две години за възстановяване на нашите градове, които бяха сериозно пострадали от атаките им от космоса.

- От космоса? - възкликнах аз.

- Да – кимна Хронхра. - Бяха дошли с огромни междупланетни кораби. Голяма част от тях обаче останаха в орбита, защото нашата защита успя да ги обезвреди и враговете ни нямаше как да ги поправят и да си ги приберат. По-късно наши специалисти успяха и благодарение на това извозихме обратно военнопленниците. Издръжката им струваше много скъпо. Някои от тях, разбира се, останаха и част от тях дори имат поколение.

- Възможно ли е? - поинтересувах се аз.

- Явно – потвърди Хронхра. - Дори и дъщеря ми е тяхна наследница.

- Дъщеря ви? - изненадах се аз.

- Да – кимна Хронхра. - Майката на Дахра.

- Дахра ви е внучка? - погледнах с още по-голяма изненада.

- Да – усмихна се Хронхра. - Не прилича ли на

мен?

Вгледах се и открих поразителна прилика.

- Нали не е ваш клонинг? - попитах наивно аз.

Двете се засмяха и тогава за пръв път видях жител на Хронда да се смее.

- Значи и жителите на Хронда можели да се смеят!

- възкликнах аз.

- Разбира се, че могат – каза Дахра. - Само че е крайно невъзпитано. Баба ми каза, че в нейния свят е различно. Аз се научих да се смея само в нейно присъствие, когато сме само двете. Иначе във всички други случаи се въздържам.

- Сигурно не е лесно – съчувствено я погледнах.

- Никак – кимна тя, - защото много често стават комични ситуации, които трябва да наблюдавам сериозно и от това ми става още по-смешно.

- И на мен ми беше много трудно отначало – каза Хронхра. - Ставах много недоразумения, докато разбера, че при тях е крайно невъзпитано да се смееш, дори да се усмихваш.

- Сега ще имате възможност да се посмеете до насита – казах на сбогуване и жените се засмяха.

Когато излязох от квартирата на Хронхра, беше вече тъмно. Градът обаче беше по-оживен отколкото през деня. Помислих си какво ли е в момента в Хронда, където улиците опустяваха след пет часа?

